

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 30. S. Marcellus Abbas Acemetarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

piscopos spectabiliores fuere, Flavianus Sæculum V.
 Constantinopolitanus, Saturninus Mar- A. C. 448.
 cianopolitanus, Basilius Seleuciensis, Se-
 leucus Amaseensis, Ethericus Smirnenfis,
 Julianus Coanus, a S. Leone Legatus. Ap. Conc.
 Concilio finito, Eutyches submissa voce Calced. Act.
 ad Patricium Florentium ait: se ab his I. p. 244.
 Judicibus ad Concilium Romanum, Æ-
 gypti, & Jerosolymitanum appellare,
 quod illico Florentius Flaviano, ædium
 suarum gradus ascendenti, dixit. Vox
 ista, clanculo pronuntiata, nihilominus
 Eutychi postea obtento fuit, quod ap- Leo. Epist.
 pellasset ad Papam, ad quem equidem 20. al. 8.
 Epistolam dedit.

§. XXX.

S. Marcellus, Abbas Acemetensium.

Sanctus Marcellus Acemetensium Ab- Vit. ap. Sur.
 bas, Apameæ in Syria honestissimo 29. Dec.
 Genere ortus, in ipso ætatis flore orba-
 tus est Parentibus, pinguis Hæreditatis c. 2. 3.
 Dominus. Non ideo tamen, etsi Juvenis,
 Mundi illecebris capi potuit; Antiochiam
 profectus, litterarum, & maxime studio
 Pietatis se totum dedit. Exinde divi-
 tias suas sparsit in pauperes, & se con-
 tulit Ephesum, ubi illo tempore multi
 viri, virtute præstantes, degebant. Cum quibusdam
 litteras venustissime formaret, Libris de- 21. 2. 3.
 scribendis occupabatur, quo labore sibi
 ipsi panem, & præterea quod egenis e-
Hist. Eccles. Tom. VI. G g roga-

Sæculum V. rogaret, lucrabatur. Jam tunc tempo-
 A. C. 448. ris totas ferme noctes orando transigebat.

6.4.5. Alexandri, Acemetensis Monasterii Fundatoris, fama attractus, hujus Communitatis membrum fieri expetebat. Ibi tam magnis ad Perfectionem passibus progressus est, ut ipsum, si S. Alexander vitâ defungeretur, in ejus Successorem eligendum præviderent omnes; hunc effugeret honorem, discessit, & alia invisit Monasteria, optimi cujuscunque virtutes imitaturus. Ad suum Monasterium non prius rediit, quam electus fuisset Abbas Joannes, qui saltem aliquam Pastoralis Regiminis partem in eum congeffit.

6.7. Abbati Joanni prædium in Bithynia, quod Gommon dicebatur, media Leuca Constantinopoli distans, dono datum est; illo Fratres transtulit, & fundavit Domum, quæ posterioribus temporibus magnum Acemetensium Monasterium esse appellatum; illud quoque alio nomine *Irenajon*, quod Græce idem significat, ac Pacatum, dicebant, quia ibi majori tranquillitate, & libertate fruebantur, quam Constantinopoli, ubi hujus Instituti Novitas iisdem Adversarios, & perturbationes creaverat.

Marcellus. Joannes Abbas, in Presbyterum, & Marcellus in Diaconum eadem die ordinati. Hunc ex Communitate Saniores magni æstimabant, & reverere.

6.9.10.

verebantur, aliis eundem, quod vanam gloriam captaret, insimulantibus, quibus ut sinistram suspicionem eximeret, Joannes Marcello præcepit, ut Asinorum domesticorum curam in se susciperet; ipse vile ministerium præsentem tota congregatione non modo prompto animo subiit, verum etiam, dato chirographo, se obstrinxit, quod in illo tota vita sua perseverare vellet; sed ab illis ipsis, quos invidia ufferat, perspecta viri humilitate, rogatus, priora, quæ obierat munera, repetiit.

Haud multo post hæc tempore, Joanne Abbate fati functo, & Marcello ad Monasterii Regimen admoto, tantus affluxit Discipulorum numerus, ut ædes haud modice amplificare necesse fuerit. Deo ita disponente, vir opulentissimus, cui nomen Pharetrius, advenit, se cum filiis, quos habebat adhuc adolescentulos, Marcelli Disciplina subiecit, & Bona sua Monasterio contulit. Tunc igitur Marcellus ampliorem Ecclesiam, Valetudinarium, & Hospitium condidit, vetera ædificia ruinam minantia reparavit. Ab avaritiæ vitio erat remotissimus; Cum frater ejus, qui multa Bona possederat, Hæredem scripsisset, totam Hæreditatem aliis virorum, Virginumque Monasteriis, quorum inopiam non ignorabat, distribuit, suo nihil omnino

c. 11.

c. 12.

c. 30.

G g 2

reti-

Sæculum V.

A. C. 448.

6. 27.

6. 13.

6. 35.

retinuit. Plura ab ipso edita narrantur miracula, inter quæ istud singulare est: Paulus Monachus, ægrotans, misit, quæ Marcellum rogaret, ut ad se inviseret; Marcellus tunc forte in suo Monasterio de Articulis Fidei Episcopo Calcedonensi colloquebatur. Hac finita Collatione, ad Paulum se contulit, at vero jam Defuncti corpus ad sepulturam præparabant; Marcellum acerbissime afflixit tristis casus, ergo oratione ad Deum conversus, funus tetigit, & ecce! protinus redeunte anima, surrexit Paulus, & locutus est. Rogavit adstantes Marcellus, ut rem insolitam silentio premerent; ipsi autem tantum miraculum non vulgare non potuerunt. Multi viri, ingenio præstantes, ex Marcelli Monasterio prodire; & qui Ecclesias, aut Monasteria ædificabant, quosdam ex ejus Discipulis sibi expetebant. Ipse postquam noctem, & bonam diei partem oratione transegisset, horas reliquas Charitati in Proximum dabat. Primo illos ad colloquium admittebat, qui in adversis animo fluctuabant, iisque dabat consilia, quæ ipsi S. Scriptura, & propria experientia suggerebant. Secundo loco illis aures indulgebat, qui se damnum passum quererebantur, in quorum gratiam litteras commendatitias ad Judices, ad Magistratus, non nunquam ad Imperatores scri-

scribentibus. Tandem ægros invasebat, & quodcunque levaminis genus poterat, suppeditabat. Sæpe petentibus arbitrum se præbebat, componebat lites, & inimicos conciliabat. Talis fuit S. Marcellus, qui Concilio Constantinopolitano adfuit, & Eutythis Damnationi signum apposuit.

§. XXXI.

Epistola Eutythis ad S. Leonem.

Eutythes, a Synodo damnatus, ad S. Leonem Papam amplissimam dedit Epistolam, in qua de Accusatione Eusebii Doryleensis queritur. *His non obstantibus, inquit, morbo, & senectute obrutus in Concilio sistere me volui, quamvis etiam, conjuratum in me fuisse, non ignorarem, Libellum obtuli, in quo Fidei meæ Confessionem scripseram; at Episcopus Flavianus eum non accepit, nec, ut recitaretur, concessit. Ergo mea voce professus sum, me Fidem Concilii Nicæni, ab Ephesino confirmatam, tenere. Cogere volebant, ut duas Naturas confiterer, iisque Anathema dicerem, qui negant; ego vero reveritus sum prohibitionem Concilii, ne quidquam Fidei Nicænae addatur; sciebam quoque, Sanctos Patres nostros, Julium, Felicem, Athanasium, & Gregorium hanc vocem: duæ Naturæ, rejecisse. Nec de Natura Verbi Divini*

Collect. Lup.
6. 222.